

for Propaganda, at vi skal blive Udgangspunktet for en Propaganda, der formodentlig skal gaa over hele Verden, synes jeg er i høj Grad barnlig. Nu har Bolschevikkerne holdt sig ved Styret i Rusland i 4 Aar, og den Propaganda, de har evnet at drive, er blevet drevet baade paa de Steder, hvor de har haft Overenskomst, og paa de Steder, hvor der ingen Overenskomst har været. At der kommer 10 eller 20 Russere hertil som Agenter eller Kommissærer eller befuldmægtigede for Rusland, kan jeg ikke se forøger Agitations- eller Propagandamulighederne. Det er jo ikke fortrinsvis Russerne, der skal drive Propaganda her i Landet, det maa formentlig være Danske, ellers er der ikke megen Glæde ved det, og de Danske kan selvfølgelig instrueres, hvad enten der er en Central her eller ikke. Og denne Central kan for den Sags Skyld være lige farlig, hvad enten Sovjetregeringens Udsendinge har Eneret som Repræsentation her eller ikke. Den højtærede Minister vilde, saa vidt jeg da forstod, have anerkendt Overenskomststudkastet, hvis Russerne havde givet Afkald paa Fordringen om at være Ene-repræsentation for Rusland. Der skulde saa en Repræsentation herover, blot skulde et gammelt i Luften svævende Gesandtskab være anerkendt ved Siden af; men den Repræsentation, der kom under disse Vilkaar, vilde jo ogsaa være Central for Propagandaen, hvis der overhovedet er Tale om, at Repræsentationen skal drive Propaganda. Det er dog vist for barnligt at opstille den Slags Skræmmebilleder, som den højtærede Minister her førte frem.

Den højtærede Minister beklagede sig over, at en vis Del af Pressen — og han sigtede, saa vidt jeg forstod, til den socialdemokratiske Presse — havde givet Plads for Meddelelser, der stimulerede Russerne i deres Fordringer. Jeg er nu ikke vidende om, at noget saadant med Sandhed kan siges. Derimod er jeg vidende om, at da den højtærede Udenrigsminister og Statsministeren første Gang havde været til et Formandsmøde, hvor de stillede os i Udsigt, at Forhandlingerne vilde blive afbrudt paa Grundlag af, at de politiske Fordringer blev opretholdt fra russisk Side, fandtes Meddelelsen om disse Regeringens Hensigter den næste Dag i et svensk Blad, hvilket i høj Grad skadede de Forhandlinger, som Delegationen var optaget af. Telegrammet herom kom ikke fra den socialdemokratiske Presse. Hvorfra det kom, ved jeg ikke, men det var en Følge af, at den højtærede Udenrigsminister var inde paa Planerne om at faa Delegationens Forhandlinger sprængt.

Jeg er enig med den højtærede Udenrigsminister i, at naturligvis skal Udenrigsministeriet og Udenrigsministeren kunne skønne over politiske Forhold, og Udenrigsministeren skal ikke blot være Handelssekretær, som han foragteligt sagde. Nej, selvfølgelig ikke. Vi har jo en Handelsminister, som varetager Handelens Interesser. Men jeg vil ogsaa gerne vide, hvorledes det staaer sig med Handelsministerens Omsorg for Handelen i dette Land. For det kan vel ikke være saadan, at disse Forhandlinger er ført udenom Handelsministeren. Selvfølgelig maa Handelsministeren have været orienteret paa ethvert Trin af Sagen. For øvrigt er jeg forundret over, at hele Sagen alene har været underlagt Udenrigsministeren og ikke de to Ministerier i Fællesskab. Handelsministeren er dog den naturlige Repræsentation for Handelsstanden her i Landet. Selvfølgelig maa jeg gaa ud fra, at Handelsministeren har søgt at varetage Handelens Interesser paa ethvert Trin, hvor denne Overenskomst har været paa Tale, og derfor er jeg ogsaa nysgerrig efter at vide, om den Afbrydelse af Forhandlingerne, som fandt Sted, er sket i Overensstemmelse med, hvad Handelsministeren mente var rigtigt. Og selvfølgelig har det ogsaa en vis Interesse at vide, om Statsministeren bifalder Afbrydelsen af Overenskomstforhandlingerne. Selvfølgelig, siger jeg, skal Udenrigsministeren ikke være Sekretær for Handelsstanden. Han skal være Udenrigsministeren, der fører sin Udenrigspolitik paa en saadan Maade, at denne Politik afstemmes efter hele Landets Interesser, efter Handelens, Industriens, Arbejdernes Interesser, og ikke gaar efter egensindige eller ensidige Tilskyndelser. Der maa være Bund, fast Grund, for den Politik, Udenrigsministeren fører, ikke mindst i Tider, der i økonomisk Henseende er saa alvorlige som de nuværende. Men det savner jeg fuldkommen i den højtærede Udenrigsministers Adfærd i disse dansk-russiske Forhandlinger.

Den højtærede Minister talte meget om andre Lande, om Norge, om Holland, om Czekoslovakiet, om Italien, vi for vidt om i Verden. Det, der havde mest Interesse, var nu alligevel Danmark. Den Overenskomst, Danmark kunde have faaet, er vel det, der har størst Betydning i dette Forhold. Naar den højtærede Minister nu taler om den engelske Overenskomst og gør gældende, at den har vist sig ingenting at være værd — det var et fuldstændigt Sammenbrud, der var intet blevet af det, saaledes havde man fra engelsk Side udtalt